

Inseguretat ciutadana

No és un bluf, és una realitat. Negar-ne l'evidència és no voler reconèixer un problema greu i no posar mesures per solucionar-lo és mantenir les inèrcies, no saber governar i el que és pitjor, donar el primer pas per justificar els feixistes. En un any i mig, m'han atacat dues vegades a Manresa, una amb arma blanca, però per sort l'atacant no era professional i va quedar en una anècdota més. També em van robar al metro d'Urquinaona de Barcelona. Ja fa un any, responsables de l'Ajuntament i dels Mossos d'Esquadra van assegurar que muntarien immediatament una comissaria policial de proximitat, al passeig de la República, amb policia local i mossos. Fa tot just quatre dies es va informar de l'inici de les obres d'adequació d'aquesta Comissaria, amb la finalitat diuen d'apropar els cossos policials a la ciutadania. De moment, n'hi ha per mig any més, perquè sigui una realitat.

Hem de recordar que, des de finals de 2021, l'Ajuntament va crear una Taula per la Seguretat, el Civisme i la Convivència, sense gaire èxit pels minsos resultats obtinguts. La posició ral d'ERC a la ciutat és la de nedar i guardar la roba, tot fent veure que les situacions conflictives no van amb ells. Però les baralles sovint puntuals s'han anat incrementant en dos anys, tot i que polítics i cossos de seguretat les minimitzen. També és cert que bona part de la gent agredida, sobretot gran, no denuncia. De tant en tant, surten mitjans de comunicació amb dades oficials tot afirmant que l'índex dels casos de delinqüència a Manresa són més baixos que la mitjana catalana, fet que és exactament igual perquè el problema persisteix. Aquestes dades permeten que els polítics mirin cap a una altra banda fins que les baralles com la del Passeig de fa uns dies o la més recent de Tàrraga es fan virals arreu del país i aleshores s'atmoreixen. El problema essencial és el capitalisme, que és injust estructuralment i crea desigualtats. Aquestes bandes urbanes que provenen majoritàriament de famílies desestructurades, ara comencen a sorgir públicament, s'organitzen i protesten perquè entre d'altres causes als divuit anys la societat els deixa tirats sense ofici ni benefici. Són una mala peça al teler per aconseguir una convivència cívica, però cal anar a l'arrel dels problemes per poder posar-hi remei.